

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

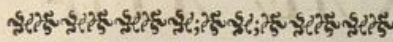
Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Declaratio Gallicana circa oecumenicam Romani Pontificis Auctoritatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Summæ huiusmodi subnectetur confutatio Dissertationum Historicarum, quas Ludovicus Ellics Du Pin sacræ facultatis Theologicæ Parisiensis Doctor in suo Opere de antiquâ Ecclesiæ disciplinâ nuperrimè digessit. Quam Summam pariter in quatuor dividemus articulos, quorum Primus de Cathedræ Apostolicæ supra Reges potestate constabit sex Capitibus, quibus videbantur consultò præmittenda, quæ Author Inextinctæ sacri Concilij Tridentini veritatis, huius Operis sui Tomo tertio per modum Præfationis disseruit.

ARTICULUS. I.

Declarationis Gallicanæ circa Oecumenicam Romani Pontificis Authoritatem.

Articulus iste ita se habet: *Primum Beato Petro, ejusque successoribus, Christi Vicarijs, ipsiusque Ecclesiæ rerum spiritualium, & ad æternam salutem pertinentium: non autem civilium, aut temporalium à Deo tradita est potestas, dicente Domino, Regnum meum non est de hoc mundo: Et iterum: Reddite ergo, quæ sunt Cæsaris, Cæsari, & quæ sunt Dei, Deo. Ac proinde stat illud Apostolicum dictum: Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi à Deo, quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt: Itaque qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit. Reges ergo & Principes in temporalibus nulli Ecclesiasticæ potestati Dei ordinatione subijciuntur, neque autoritate clavium Ecclesiæ directè, vel indirectè deponi, aut illorum subditi eximi à fide, atque obedientiâ, ac præstito fidelitatis sacramento solvi possunt. Eaque sententia publicæ tranquillitatis necessaria, nec minus Ecclesiæ, quàm Imperio utilis, & Verbo Dei, Patrum Traditioni, & Sanctorum exemplis consona, omnino retinenda est.*

Reflexio,

Verum ac legitimum hujus articuli sensum disquirere satagens.

EX hujus articuli fine dilucidum redditur, Gallicani Cleri in præadducto Articulo sensum esse prorsus conformandum cum Verbo Dei, Patrum Traditione, & Sanctorum exemplis. Ex quo proinde solidissimo veritatis fundamento firma stat duplicis, Ecclesiasticæ scilicet, ac Politicæ potestatis suprema autoritas: cui utrique Divinitus est constituta sua sphaera, ita ut illius limites circumscribantur causis spiritualibus, & ad animarum salutem pertinentibus, hujus verò limites contineantur causis civilibus ac temporalibus. At quemadmodum in homine sunt quidem duæ res disparatæ, corpus scilicet & anima, ab uno eodemque Creatore, absque ullâ quoad primam sui productionem, in principij effectivè eggere, inter se dependentiâ, primitus procedentes, ita tamen inter se combinatæ, ut anima regimen teneat super corpo-

ris affectiones: sic supremo magistratui Politico ita inest autoritas Divinitus constituta, ut hujus tamen exercitium in homine Christiano capax sit ordinis etiam supernaturalis, æternam salutem respicientis; sub quâ adeò formalitate respectum habet ad Ecclesiasticam Divinitus constitutam autoritatem. An non igitur secundum talem ordinabilitatem, suprema Politica potestas saltem materialiter indirectè subiacebit supremæ Ecclesiasticæ autoritati, modo statim exponendo?

CONCLUSIO.

IN præsentî puncto concernente supremam Ecclesiasticam, in Romano Pontifice, vel in Concilio Oecumenico subsistentis, super Regiam supremam temporalem potestatem supereminentiæ autoritatem, circumspicere distinguenda est tum Regiæ potestatis ratio Formalis, tum ejusdem ad hoc individuum suppositum applicationis, nec non ejusdem Exercitij Materialiter spectati conditio.

Explicatur status Quæstionis. Ejusmodi namque supremæ Regiæ potestatis ad supremam Ecclesiasticam autoritatem comparatio eo modo se se habere videtur, quo modo rationis lumen naturale comparatur ad Divinum supernaturale fidei lumen. Sicuti namque utrumque hoc lumen est immediatè à Deo, quâ auctore partim naturali, partim supernaturali; & ideo utrumque est supremum in suo genere: sic res se habet circa Politicam & Ecclesiasticam autoritatem supremam. Unde utrique huic supremæ potestati eatenus competeit legislativa autoritas, ut legum à potestate Politicâ latarum obligatio formaliter spectata, non subsit autoritati Ecclesiasticæ potestatis, sed sit per se subsistens in suâ lineâ. Et quemadmodum verum non repugnat vero, nec adeò potest ulla esse contrarietas inter luminis naturalis ac fidei Divinæ veritatem: sic lex Politica & Ecclesiastica, in quantum unaquæque legitimè procedit ex autoritate sibi commensuratâ, nequeunt inter se repugnare. Tamen verò in hoc rursus sit paritas inter Ecclesiasticam & Politicam supremam potestatem, ut leges utrinque, prædicam lumini seu supernaturali, seu naturali commensuratam veritatem obtinentes, id est, ab honestate seu fidei, seu rationis non declinantur, ita sint per se in genere suo subsistentes, ut Ecclesiastica suprema potestas legitimis, (id est à ratione naturali non deviantibus) legibus politis.

6. licis, minimè se possit ingerere, eas vel abolendo, vel immutando. Nihilominus quia suprema Ecclesiastica authoritas, in legibus pro universa Ecclesia ferendis, est infallibilis, tali verò in ordine ad statum politicum infallibilitate caret suprema Civilis potestas: idcirco fieri potest, leges à Politico Magistratu latas ita dissonare cum fidei lumine, ut consequenter à naturalis quoque *practicæ* veritate sint alienæ: cum e contra leges pro universa Ecclesia, à suprema potestate Ecclesiastica promanantes, neque a fidei, neque consequenter à rationis naturalis, utpote cum illa pugnare haud potentis, veritate *practicæ* aberrare valeant. Ex quo rursus fit consequens; supremam Ecclesiasticam authoritatem posse ex fidei principijs, supra legibus civilibus à recta ratione dissonantibus ferre iudicium, easque *Directè*, quæ cum fide pugnant; *Indirectè* verò, quæ cum ratione naturali, utpote cum fidei lumine nullam contrarietatem habente, dissonantes abolere, atque re ipsa nullas & invalidas pronuntiare: cum e contra suprema Politica authoritas in nullo prorsus casu quidquam valeat adversus Ecclesiasticæ potestatis leges, siquidem istæ suprema Ecclesiæ authoritate munitæ, eam sub infallibilitate obtineant cum fidei principijs conformitatem, ac honestatem *moralem*, ut impossibile sit, ipsas unquam contrariari *practicæ* luminis naturalis veritati, atque adeo Politicæ cum hac commensurate authoritati.

8. Inter utramque porrò seu Ecclesiasticam, seu Politicam authoritatem supremam, in hoc fiat æqualitas, ut ambæ quidem sint *immediatè* Juris Divini, utriusque tamen ad certam individuum personam applicatio *materialis*, pendeat ex hominum constitutione. Nam ipsemet Imperator *in iustis*, fatente, suprema Politica potestas erat primitus in populo, atque ab hoc primum translata est in unam certam personam: cuiusmodi etiam personæ designatio est vel per successionem hæreditariam, vel per diversissimi generis electionem: qui uterque adeo succedendi modus est pendens ab humanâ constitutione. In supremæ equidem Ecclesiasticæ authoritatis ad certam personam applicatione *materiali*, intervenit *pau modo* electio hominum, ex humanâ constitutione dependens, ita tamen, ut successio ipso Jure Divino sancita, eatenus conferat Electo Oecumenicæ ejusmodi potestatem, quatenus hujus collatio est *immediatè* Juris Divini, secus, quam sit in collatione Regiæ ac Imperatoris authoritatis, in qua non Electio duntaxat, seu successio hæreditaria, tanquam personæ ad supremam Politicam authoritatem designatio, ac deputatio *materialis* (quod supremæ Oecumenicæ quoque Ecclesiasticæ potestati commune est) sed ipsa etiam collatio dignitatis hujusmodi est Juris humani, tametsi authoritas *in se formaliter* spectata, sit *immediatè* Juris Divini. Sub cuiusmodi adeo & Divini & humani juris distinctione, immobiliter est servanda æqualitas inter authoritatem utramque, ut, quod *immediatè* spectat ad Jus Divinum, non subit alterutri illi authorita-

ti, quatenus homini cupiam inexistenti. Id verò, quod Humani Juris est, eatenus pendet ex hominum dispositione, ut Summi Pontificis non nisi per homines electione facta, ex Ecclesiæ adhuc iudicio, seu fidelium unânimi consensu pendeat certitudo *moralis*, per quam fiet evidentia credibilitatis, sub quâ credere fas sit, hunc hominem esse illum, quem contingit verbum Christi, Petro sub perpetuo successione Jure, ejusque adeo successoris legitimo, conferentis Oecumenicam Ecclesiæ authoritatem, Evangelio sacro definitam. Quandoquidem ergo non designatio duntaxat *Materialis* personæ ad Regiam seu Imperatoriam authoritatem vocatæ, sed hujus potestatis collatio sit Juris humani, superest hinc decidendum, an circa hanc saltem *Indirectè* possit aliquid disponere suprema Ecclesiastica potestas?

In quo equidem videtur partem *Negativam* sanxisse præadducta Cleri Gallicani propositio, *Christi Vicarijs, ipsique Ecclesiæ taliter adimentis rerum temporalium ac civilium potestatem, ut dilucidis verbis concludat, Reges & Principes in temporalibus nulli Ecclesiasticæ potestati, Dei ordinatione subijci, neque authoritate clauvium Ecclesiæ, Directè, vel Indirectè deponi, aut illorum subditos eximi à fide, atque obedientiâ ac præstito fidelitatis sacramento solvi posse.* Num igitur Clero seu Catholico, seu Christianissimo istud edicere fas sit? Minimè: nisi ea conclusio redigatur ad limites *superius* positos, quod scilicet in hoc puncto *circumspèctè distinguenda sit tum Regiæ potestatis ratio formalis, tum ejusdem ad hoc individuum suppositum applicationis, nec non ejusdem exercitij materialiter spectati conditio.* Etenim quis neget, Magistratûs Politici authoritatem Verbo Divino sancitam esse de fide? Ergo super hac ejus est authoritatis iudicium, cujus est, fidei decreta ex Verbo Dei sancire adversus ingruentes hæreses. Quandoquidem igitur suprema Ecclesiæ potestas Oecumenica adversus hæreticos, Magistratum Politicum exauthorare contententes, ejusque potestatem *perfidè* negantes, noscatur tulisse iudicium, talis authoritatis definitivum, quis jam neget, Ecclesiæ authoritatem se extendere ad ejusdem Politicæ potestatis, quæ Verbo Divino assertæ, manutentionem? Libenter equidem damus, talem Ecclesiæ definitionem haud niti præcisâ luminis naturalis ratione, sed *formaliter* fundari super Verbi Divini authoritate; eo ipso tamen, quod tangat punctum Juris Divini, per quod habetur Divinitus constituta Politica potestas, consequens est; ipsissimam hanc authoritatem subesse Ecclesiæ iudicio, non ut eam vel immutet, vel quoad *formalem* ejusdem, Verbo Divino definitam, rationem, de ipsa disponat, sed ut ex Dei Verbo eam firmet, & adversus hæreticos defendat, atque communit. Quod Clerus quoque Gallicanus ita præstitit, ut eam Dei Verbo constitutam, ac Jure Divino sancitam ostendat. Quæ proinde suprema Politica authoritas non quidem *Formaliter* vel *Directè, vel Indirectè* subest Iurisdictioni Ecclesiasticæ, siquidem ista non extendat se super Jure Divino *Formaliter* spectato, neque Ecclesia pro arbi-

trio, sed pro Iure Divino, cui subest, ferre debeat iudicium de illâ, per expressum Dei Verbum constitutâ potestate: nihilominus hæretica prævitâ, quatenus conatur eam eliminare, omni modo subijciatur iurisdictioni ac iudicio Ecclesiæ; sicque ad eò huic *Indirectè* subditur ipsissima illa Politica autoritas, quatenus est materia vindicationis, quæ iusto Ecclesiæ iudicio exercenda est, pro manutenendo Iure Divino, per quod habetur sancita ea potestas. Quare Ius hoc Divinum in se ipso *Formaliter* spectatum, eatenus est regula iudicij, quod Ecclesiæ exercere debet adversus ejusdem temeratores, ut sub *concretionem quasi materialis*, quatenus nimirum subest hæreticæ sui temerationi, per *Indirectum & Materialiter* subjaceat etiam iudicio Ecclesiæ. Quemadmodum igitur suprema Politica autoritas Divino Iure sancita, *objectivè* se habens ad hæreticam sui temerationem, *Indirectè materialiter* subditur Ecclesiæ iudicio: sic pro secundo dicendum est, eandem potestatem, quatenus *subjectivè* est in homine Ecclesiæ subiecto, *Indirectè materialiter* subjacere ejusdem S. Ecclesiæ iudicio, modo statim explicando. Nunquid enim quodlibet hominis baptizati peccatum subest Ecclesiæ sanctæ foro non tantum *interno*, sed etiam *externo*? Christus namque *Matth. 18.* disertis verbis pronuntiavit, de quocunque peccatorum genere, ubi correctio fraterna non profecerit, denuntiandum esse Ecclesiæ, cui ad rescissionis usque sententiam, fas esset, adversus inobedientem procedere. Quamdiu igitur suprema Politica potestas stat intra spheram suæ autoritatis in ferendis legibus iustis ac æquis, dici equidem potest, nihil contra talem potestatem habere, quod agat Ecclesiastica suprema autoritas, tamen si curæ ipsius incumbat providere, ut, sicuti homo ad statum supernaturalem est erectus in suis actionibus, eò etiam tendat dicta Politica autoritas, sicque ejus exercitium non tam *Formaliter*, quam *Materialiter* spectatum, ratione scilicet ejus ipsam extra rationis legitimam spheram exercitæ applicationis quasi *materialis*, *Indirectè* subest Ecclesiasticæ auctoritati.

13. Dices. An igitur præacta Cleri Gallicani Declaratio in eò sensu accipi ac tolerari potest, quod nempe suprema Regia autoritas, ne quidem *Indirectè formaliter*, bene tamen *materialiter Indirectè* sit subiecta Ecclesiæ supremæ iurisdictioni ac iudicio? At dictæ Declarationis verborum generalitas non videtur admittere talem distinctionem.

14. Contra. Nam istius Declarationis propositio stat sub hisce verbis: quod nempe *Beato Petro, ejusque successoribus Christi Vicariis, ipsique Ecclesiæ sit à Deo tradita potestas rerum spiritualium, & ad æternam salutem petentium, non autem civilium ac temporalium.*

At verò Politicæ potestatis ad salutis æternæ finem reductio, & à peccato cohibitio ita est pertinens ad salutem æternam, ut hæc ratio sit in censu rerum spiritualium: quippe cum ex eo, quod est *formale*, non ex eo, quod est *materiale*, fiat denominatio: sic enim cuncta Sacramenta, ritusque Ecclesiastici *Materia-*

liter quidem sunt quid corporale, & tamen ex *formali suâ ratione* computantur inter res spirituales.

Deinde dictæ Declarationis principium nititur sacra Scripturæ verbis, quorum clarus extat sensus de autoritate Politicâ *formaliter* spectatâ, quâ spectante Imperiû Civile, & quâ secundum hanc suam spheram Divinitus constitutâ, & ut sic differente ab autoritate, *Regnum non de hoc mundo, sed quæ Dei sunt*, respiciente. Quæ universa ostendunt, ibi esse sermonem de duplici Politicâ nempe, ac Ecclesiastica potestatis *formali* discrimine ac ratione.

Quandoquidem igitur conclusio ita debeat commensurari cum principiis sui illativis, ut termini non aliter sint accipiendi in conclusione, quam in præmissis, juxta conditionem ad eò Medij in hisce propositi: consequens est; in sensu quoque *formali* esse duntaxat accipienda verba illationis, sub sequenti tenore factæ: quod nempe *Reges & Principes* (id est, quoad supremam suam potestatem *formaliter* spectatam, & ut sic Iure Divino constitutam) in *temporalibus* (quæ Divinæ hujus constitutionis spheram non prætergredientibus) nulli Ecclesiasticæ potestati Dei ordinatione subjiciantur: cum quo tamen optimè cohereret, quod de *indirectâ* ejusdem potestatis, secundum *materiale* quamvis *concretionem* spectatæ subiectione, prius dictum fuit.

Replicabis. Hanc benigniorem Cleri Gallicani Declarationis interpretationem vix concordare cum ejusdem propriis verbis, quibus disertè dicitur, *Reges & Principes neque autoritate Clavium Ecclesiæ Directè, vel Indirectè deponi*, neque illorum subditos eximi à fide, atque obedientia ac præstito fidelitatis Sacramento solvi posse.

Contra. Disquiramus enim pro rei hujus explicatione, ex ipso Clero Gallicano, quando Christianissimus Rex jure Belli (per supremam Regiam suam autoritatem ex Juris ac Facti fundamentis, virorum prudentiorum, æquè ac piorum iudicio solidis, ac in rei veritate subsistentibus) iusti declarati, sibi vindicet jus ejus ipsam Principatûs, an non Principem seu Regem talis Principatûs ex legitimo Juris titulo possessorem, spoliando Dominij, seu Principatûs sui possessione, sibi que tale Dominium plenè addicendo; Principem hæc de causâ sibi infensum *indirectè saltem* deponat, & re ipsâ cum effectu subditos ipsius eximat à fide atque obedientiâ, ac præstito fidelitatis juramento? Si neget Clerus Gallicanus, hoc ex æquitatis ac Iustitiæ jure fieri à suo Rege, ipse viderit, ne infimulandus sit læsæ Regiæ majestatis. Si ergo idem Clerus affirmet, id justè fieri à suo Rege: mox reincident quæstio: quandoquidem Regum, & Principum suprema autoritas Politica sit *immediatè* à Deo, quomodo Christianissimus Rex possit super isto Divinitus constituto Iure habere aliquid Juris: imò cum ex eo, quod suprema Politica potestas ex ordinatione Dei subsistat, Ecclesiæ, nulla sit super illam iurisdictionis, atque ad eò in Regibus ac Principibus etiam *indirectè* deponendis, ac subditis ab homagio solvendis auctoritatè

thoritas, quomodo id facere licebit invictissimo Galliarum Regi?

19. Ad quam proinde interrogationem meam, indubie respondebit Gallicanus Clerus, hoc iustissime fieri à Christianissimo suo Rege ex sequenti fundamento. Nempe Regem non extendere se super Principum autoritate Politicâ formaliter spectatâ, quatenus est Iuris Divini, sed super materialis ejus exercitio, extra hujus Iuris Divini sphaeram exorbitante, dum scilicet ex supremâ suâ potestatis judicio, secundum Iuris & Iustitiæ rationem fert inprimis, ac deinde contra reluctantes exequitur sententiam, de tali Principatu seu Dominio iustissimè sibi vendicando. In quo adeò rerum statu, consequens est, ut, quando Rex Dominium Principatus, unâ cum subditis sibi vendicat, hi cententur soluti sacramento fidelitatis, quo alteri Principi erant obstricti, atque tunc iste *indirectè* quidem deponitur, non rament *formali*, sed *materiali* duntaxat depositione.

20. Explicatur hoc assertum. Etenim *formalis depositio* est Iuris legitimi per superiorem autoritatem facta à principatu abdicatio. Quomodo autem Galliarum Rex prætere potest autoritatem superioritatis super altero supremo Principe, si hujus dignitas ita subsistat ex Iure Divino, ut nulla sit in humanis autoritas, cui talis Princeps subiciatur, & per quem etiam *indirectè* deponi valeat? En igitur Clerum Gallicanum ex Christianissimi sui Regis exemplo compelli ad fatendum, aliam adhuc inesse viam, per quam supremus Princeps possit destitui jure sui Principatus. Edisserat igitur Clerus ille, quænam sit ista via, atque hanc mire licebit Ecclesiasticæ quoque autoritati supremæ. An fortè ex eo, quòd talis Princeps se opponat iustis Christianissimi Regis armis, contrahitur aliquod delictum, super quo extendat se Regis ejusdem judicium? Quidni ergo id ipsum dicere fas sit pro Ecclesiæ autoritate erga Reges, potestate suâ Politicâ abutentes, ad Ecclesiæ, fideique Orthodoxæ in suis subditis subversionem, ita ut pro illo fatem casu, ex causâ talis contra Ecclesiæ delicti, fas sit procedere ad Principis alicujus supremi depositionem? Sed dum Princeps, adversus quem Christianissimus Rex bellum movet, pro se habet fundamenta Iuris æque probabilis, unâ cum possessione legitimâ Principatus, quid ex Principatus sibi competentis defensione, facinoris intervenire potest, supra quod Galliarum Regis suprema majestas jus habeat, alterum supremum Principem acrius infestandi, & suo Principatu exspoliandi? Quæcumque ergo Clerus Gallicanus hæc super re amplectetur viam, hæc æque patebit pro Ecclesiâ adversus Principes, Fidei Orthodoxæ, ac Ecclesiæ infensos hostes. Fas igitur ètò mihi, ominari, quid Clerus Gallicanus tandem respondeat: nempe in dicto casu Christianissimum Regem legitime uti jure defensionis naturalis adversus illum, qui ex fundamentis tam *Iuris*, quam *Facti*, publico judicio inventus est Coronæ suæ Regiæ Iurium usurpator, & ex probabili equidem Iuris prin-

cipio, Coronæ tamen suæ Regiæ prætenfionibus præjudicare haud potente, bonæ fidei possessor. Quia proinde ista Iurium ad Coronam Regiam spectantium, defensio subsistere haud potest sine eorundem armatâ vindicatione, atque adeò alterius Principis supremi (jura ejusmodi ex probabili, Coronæ tamen Regiæ haud præjudicante; Iuris principio possidentis) ejectione, ideo talis Princeps tunc non equidem *formaliter*, sed *materialiter indirectè*, iusto titulo non tam deponitur, quàm *vi vim repellente* deicitur de suo Principatu. Quid ergo? An non simile quid dicere licet de Ecclesiâ, dum nempe Rex non tantum ex delicto hæreseos, est obnoxius reatui per sanctæ Ecclesiæ judicium vindicando; ex quo fortassis præciso respectu, Clerus Gallicanus putabit, vindictam in modum pœnæ indicendam, debere esse in materiâ Ecclesiæ subiectâ, in materiâ nempe spiritali, non in privatione Regni temporarii: sed dum insuper supremus quispiam Princeps in hæresin prolapsus, progreditur ad infestandam Ecclesiam, & subditos suos à fide Orthodoxâ *violenter*, seu *aliis injustè* abalienandos, an non fas erit Ecclesiasticæ supremæ autoritati, tunc uti gladio spiritali, non ad præcisam vindictam, sed ad naturalem Ecclesiæ sanctæ, ejusque Iurium defensionem, cui tunc non solum commensuratus & conducibilis, sed etiam necessarius erit talis procedendi modus, ut Princeps hujusmodi non tam *formaliter* etiam *indirectè* deponatur, quàm *solum materialiter*, utpote non in *vi præcisæ Iustitiæ vindicativæ*, sed in *vi naturalis defensionis*, deiciatur à suo Principatu, subditi que adeò solvantur suæ fidelitatis erga ipsum sacramento? Hoc proinde est, quod omniòr, responsurum Clerum Gallicanum, attentis ipsorum fundamentis Iuri Divino seu scripto, seu tradito consonis, & antecederet discussis.

24. Ex quibus universis elucet, totam præsentis Articuli summam reduci ad duas assertiones, quarum *prima* est, quòd Regiæ potestas *in se formaliter & signatè* spectata, sit Iuris Divini, ut sic minimè subiecta Pontificiæ autoritati. *Altera* assertio est, quòd Regiæ potestatis ad certum Christianitatis caractere insignitum subiectum applicabilitas, unâ cum publicis ejusdem functionibus, superinduat quandam moralitatem, quæ supernaturalis elevationis lineam respiciat, subordinatam adeò, ac subiectam clavibus Regni cælorum, Petro, ejusque successoribus per Christum commissis.

Singulas hæc assertiones duobus sigillatim capitibus expendemus, quibus alia quatuor capita subjungentur, ad confutandam præallegati Authoris Du Pin Dissertationem *septimam*.

Caput I.

In quo asseritur Regiæ potestas esse Iuris Divini, sitque retorsio argumentorum ex sacris Litteris à parte adversa productorum.